

ISTENFAGGATÓ

Kovács András Ferenc emlékére

Uram, én túl nyakas vagyok a hithez.
A ködborított ferde dombokon
hiába lépkedsz, mint a kegyelem,
ha ellenkezésem nemlevésbe von...

És ma mégis hinnem kell, hogy létezel,
és meghallod, ha azt mondom: segíts.

Mi az ember, mondd?
Miféle fércmunkát csináltál?
Hogy van képed parancsolatjaiddal gyötörni minket,
ha egyszer ennyi gyarlóságot tápláltál belénk?

Megengedni a paránynak, hogy fölfogja a rettentő időt,
miközben alig van ideje,
s még azt sem tudja, hány napot kapott?!

Ma elvetted tőlünk szegény KAF-ot.

Magadhoz hívtad?
Vagy önként ment feléd?
Előre meg van szabva, mikor pattannak meg a sejtfalak?
Vagy hirtelen kedved szerint döntöd el,
színed elé épp kit hozzanak?

Van neked egy csöppnyi önkritikád, Uram?!
-----?
-----!
-----?
-----?!

Pedig annyi mindent értenünk engedsz:
kromoszóma, gének, idegsejt, vérerek,
Szent-Györgyi–Krebs-ciklus,
Golgi-készülék...
Csak a lényeket takargatod irigyen:
Mi működteti mindezt?
És meddig?
És minek?

Költőt teremteni egy ilyen prózai világba?!
Hát ez aztán végképp mindennek a teteje!
Szégyelld magad, Uram!

Én igazán... Én már írni sem akartam...
De azt sem hagyod!
Mondd, mit akarsz tőlünk egyáltalán?
Hogyan ne bolonduljon meg, akinek ennyi kérdése van?
És hogyan ne átkozzon el minden holnapot?

Mondd csak, én mikor következem?

Nem szólsz, mi?
Ma sem...

Hát akkor magammal pörölkök ma is,
úgy is, ha vagy, úgy is, ha sosem voltál.
E versben úgyis *mindig* létezem:
templom ez, és szárnyas oltár.